FÖRSEGLADE anbud adresserade till undertecknad och endorserade "Tender for Wharf Extension, Victoria Beach, Man." komma att mottagas upp till kl. 12 middagen, tisdagen den 7 november 1925 för konstruerandet av en utsträckning av det existerande publika varvet vid Victoria Beach, Lake Winnipeg, Springfield County, Man.

Planer och formulär för kontrakt kunna beses och specifikationer samt formulär för anbud kunna erhållas å departementet å kontoret av District Engineer Customs Building, Winnipeg, Man., samt å postkontoret i Victoria Beach, Man.

Anbud tagas ej i övervägande om ej uppgjorda å tryckta formulär från departementet samt i enlighet med däri framställda villkor.

Varje anbud måste åtföljas av en accepterad check å en aktiebank samt betalbar till Minister of Public Works och lika med 10 procent av summan. Obligationer från Dominion of Canada eller Canadian Railway accepteras ock som säkerhet eller obligationer och check om så behöves för att fylla ut en udda summa.

OBS. — Blankoplor kunna erhållas å detta department genom att deponera accepterad check för en summa av $10, betalbar till Minister of Public Works, vilket återställes om regulärt anbud sedan inlämnas.

Enligt uppdrag
S. E. O'BRIEN,
Sekreterare.

Department of Public Works,
Ottawa den 22 oktober 1925.

F. B. PROBERT
OPTOMETRIST
Eyes Examined
Glasses Fitted
227 Main St. Opposite the Post Office Phone 2189
MOOSEJAW

LÄKARE OCH TANDLÄKARE

DR. S. C. PETERSON
SPECIALIST i Hud-, Könс-, Urin- och Veneriska sjukdomar, har flyttat från 401 till 506 McArthur Bldg.
Ovanför Child's Restaurant.
Kontorstid: 10—1, 3—6 och 7—8
Telefon A4165. Svenska talas.

DR. BRANDSON
LÄKARE
216 Medical Arts Bldg.
Kontorstimmar från 2 till 4 endast eftermiddagen
Telefon. A-7067.

Kontorstelefon: A 3659.
Bostadstelefon: J 5887.
DR. T. GLEN. HAMILTON
LÄKARE
210—212 Somerset Bldg.
WINNIPEG, MAN.

Tel. A 1179 Bostad Tel. N 1784
DR. W. J. KING
Chiropractor
926-930 Somerset Bldg.
Winnipeg, Man.

DR. A. BLONDAL
818 Somerset Bldg.
Kvinno- och barnsjukdomar.
Kontorstid: 10—12 f.m.; 3—5 e.m.
Telefon: N 6410
Winnipeg, Man.

Öppet 9—12 f. m.; 1—5 samt genom överenskommelse.
DR. N. W. SNIDER
Tandläkare
Clougher Block
Tel.: 222 Red Kenora, Ont.

Praktik från Paris och New York sjukhus. Telefon 2009.
DR. JOSEPH BOULANGER
Läkare & kirurg.
Licens för Dominion of Canada av "The Medical Council of Canada".
Radium behandlingar, Röntgen laboratorium.
Kontor & bostad: 10007 Jasper Ave., Edmonton, Alberta.

ADVOKATER

Privat tel. Sh. 5/36; Kontor A4963
Skandinavisk Advokat
W. J. LINDAL, B.A., L.L.B.
Jurist, Solicitör, etc.
Lärare Manitoba Law School.
Great West Permanent Bldg.

Doyle, Costigan & Co.
Advokater, juridiska ombud, notarier, etc.
845 Somerset Bldg., Portage Ave.
Winnipeg, Man. Phone A1613

PAUL KANE
Jurist, solicitör & Notarius Publicus.
34 C. P. R. Bldg.,
Winnipeg, Man.

O. C. Boness, B.A.
Jurist & Solicitör
Skandinavisk advokat
106 Adams Bldg.
EDMONTON, ALTA.

Brudkronan för ogifta damer och herrar som önska brevväxla med personer värda från 1,000 till 45,000. Lät bröllopsklockor ringa för eder en gång. Damer erhålla herrars namnlista fritt. Tillskriv på skandinaviska eller engelska. — Peter E. Hanson, Box 1005, Chicago, Ill., U. S. A.

Sverige har återvalt till icke permanens medlem i Nationsförbundets råd.

DEN VISSNADE ROSEN

ELLER

RÖVAREANFÖRAREN I HOLAVEDEN

SVENSKT ORIGINAL

(Forts. fr. föreg. nr.)

Han ville icke begå några flera brottsliga handlingar, men han såg ingen möjlighet att försona de redan begångna, och därför föreföll honom livet värdelöst.

Hans kunskap och medfödda intelligens hade icke givit honom en sund uppfattning av livet. Månget stort snille har misstagit sig, då det stått inför det underbara djup ett vaknat samvete företer.

På egen hand skulle Alban säkerligen icke finna den ståndpunkt, från vilken han kunde se tillbaka på sitt flydda liv såsom på något föregående ont, ämnat att väcka och pånyttföda till en högre och ädlare verksamhet; att spåra den Eviges mäktiga hand, som på outgrundliga vägar fört en syndare in på försoningens ljusa stig, vilken för till klarhet i tron.

Trots det mörker, som härskade inom honom, var han dock för stolt för att ett enda ögonblick tänka på att undandraga sig den kvalfulla levnad, han trodde sig kunna vänta. Han hade fast beslutat att föra en biltog mans liv, den fridlöses, som utan rast och vila fortsätter sin ständiga flykt, hur skönt vilan än skulle smaka.

Med detta beslut lämnade Alban slottet, fullt övertygad om, att det var sista gången han smög genom de mörka korridorerna och de fuktiga, smala stentrapporna.

Då han kommit ut i det fria, slog den friska nattvinden honom till mötes och under parkens lummiga lövvalv strömmade en ny, frisk kraft in i hans bröst.

Naturen var dock skön; det kändes minrre tungt här än inom slottets dystra murar.

Han kastade en sista blick upp mot slottets höga fönsterrader. I Marians våning hade man tändt flera ljus, och Alban visste väl, vad som där försiggick i den stilla natten.

Därinne låg den unga varelse, som han skänkt hela sitt varma hjärta med alla dess bättre känslor, ännu bunden vid plågans läger. Men den unge läkaren skulle nog göra allt för henne, och om det lyckades honom att återgiva henne hälsan, skulle Alban icke avundas honom den lön, som då skulle bliva hans.

Suckande vände Alban sig bort från slottet. Det föreföll honom, som om han aldrig mera skulle återse Marian Gyllenton.

Han insåg, att han måste försaka den enda lycka, som för honom kunde finnas på jorden, lyckan att någon gång få se henne, få beundra hennes sköna, änglalika ansikte.

Och dock hade detta varit allt, vad han önskat. Han hade aldrig begärt något mera.

Dyster var hans sinnesstämning och hans huvud sänkt, då han gick nedåt parkens gångar, men han hade icke hunnit långt från slottet, då han väcktes upp ur sina sorgna tankar av Rolf, som kom springande emot honom.

Alban stannade. Han såg på gossen, att denne hade något viktigt att meddela.

— Rolf, min gosse, vad har hänt? frågade Alban.

— Mycket, herre svarade gossen, som var så andtruten, att han knappast kunde tala.

Alban drog honom med sig in i skydd av buskarne och i få ord redogjorde gossen för vad som hänt och om de åtgärder, Olle Tvärvigg vidtagit för att skydda Vildes lilla hydda inne i skogen.

Fåfängligheten av Olles försvarsåtgärder stod strax klar för Albans mera vittomfattande blick. Om det än lyckades att denna gång mota angriparne, så var det dock tydligt, att desse än manstarkare skulle återkomma, sedan de väl spårat upp hans näste.

Att rymma fältet hade varit det klokaste, men Alban klandrade likväl icke sina trogna banditer; de handlade ju efter bästa förstånd, ehuru de ej insågo, vad som hade varit det klokaste.

Den unge rövareanföraren var mycket bekymrad över de underrättelser, Rolf medförde. Han ville förhindra det blodiga uppträde, som blev en följd av banditernas sammandrabbning med rättvisans hantlangare. Det hade flutit tillräckligt med blod för hans skull, men han fruktade att icke hinna fram i tillräcklig tid för att hindra ett sammanträffande.

— Låtom oss skynda, sade han till Rolf. — Kanske skola vi hinna fram före våra fiender.

Rolf var icke ovillig härtill; han hade ingen aning om sin herres planer, men hoppades få deltaga i striden och därunder få tillfälle att visa sitt mod och sin tillgivenhet.

Om Alban hunne fram i tillräcklig tid, var det hans fasta beslut att sammankalla sitt folk och med dem draga ännu djupare in i Holaveden, där han kunde vara säker för varje anfall av sina förföljare, och här skulle han mellan sina banditer skiftaalit, vad han ägde, på det de ej skulle stå utblottade, då han skildes från dem för att själv, utfattig och arm, draga hänimot okända öden.

Det var hans oryggliga beslut att upplösa bandet, icke därför, att han insåg dess snara undergång — med dem, som voro honom trogna, hade han kunnat kämpa och dö — utan därför, att han funnit hela skevheten av sin förutfattade uppfattning av livet och icke längre ville fortfara med sin orätträdiga vandel.

För sin del ville han icke behålla en enda skärv av det guld, han med orätt bekommit. De rövade penningarne brände som eld i hans hand. Han kunde icke längre muta sitt

Dr. Thomas Eclectric Olja
för människor och djur.

60 ÅR DET POPULÄRA MEDLET FÖR HOSTA, FÖRKYLNING, VRICKNING, SÅR, SKAVSAR, LAM RYGG, ETC.

Få det äkta PRIS 35c överallt.

samvete eller lugna det i medvetande av, att hans plundringar icke bragt någon till tiggarstaven och att han blott i lika lotter sökt att fördela guldet, som den rike ägde, mellan de fattige.

Han hade funnit att otack varit den lön, han skördat av dessa senare, och han kunde icke heller annat begära. Vad välsignelse kunde han väl vänta av de skatter, som härflöto från massor av brott.

Aldrig förr hade vägen, han hade att vandra, förefallit honom så lång som nu, och aldrig hade heller hans steg varit så tunga.

Då han tillryggalagt en dryg del av vägen och kommit in i den djupa skogen, som sträckte sig intill hans otillgängliga dalar, möttes han av sin svarte fåle, som sprang vild i skogen och gnäggande kom sin herre till mötes.

— Ah, detta är väl ett tecken att boet är plundrat, sade Alban; och trots den stora kraft, varav denne man var i besittning, grät han, då han slog sina armar omkring hästens hals och borrade in sitt mörka ansikte i hans långa man.

Men han hade icke lång tid att ägna åt sina känslor. Han hade annat att, tänka på, och med ett enda språng satt han uppe på hästens rygg lika säkert, som om han suttit i en sadel.

— Du får komma efter, men gör det mycket försiktigt! ropade han till Rolf.

Och han satte av inåt skogen. Men plötsligt red han tillbaka till gossen, som bedrövad kvarstod på samma plats, där hans herre lämnat honom, och det låg liksom ett täcken över rövareanförarens blick, då han vände sig till honom.

— Rolf, min gosse, sade han med en underbart vek stämma, — du har alltid varit rask, och pålitlig; det skall för dig icke bliva någon svår sak att föra ett rättskaffens levnadssätt. Tag varning av dens öde, som under den senare tiden av din barndom varit din ledare och förebild. Han har väl velat det rätta, men misstagit sig om de vägar, på vilka man vinner detta, och därför har han gjort en så bitter erfarenhet i livet. Ånger och förebråelser ha följt på hans handlingar, vilka varit långt ifrån de rätta. Lev, min gosse, så att ingenting behöver ångra, och tag ett fast ögonsikte, då du finner det rätta, så att du ej må tappa bort det. Om jag faller, så tag skatten, som du och Olle fördolt, den tillhör då dig. Använd den med förstånd och gör gott därmed för det godas skull, på det att förbannelse må vända sig i välsignelse. Men glöm icke Gerda. Du är ung, men din arm skall en dag bliva kraftfull, och som en dyr plikt lägger jag dig på hjärtat, att du beskyddar och sörjer för henne. Farväl, min gosse, och må Gud välsigna dig!

Innan Rolf hann hämta sig från sin häpnad, hade Alban Vilde ridit bort, och gråtande stod gossen ensam kvar i den vilda skogen.

Men plötsligt avtorkade han sina tårar och rätade upp sin hopsjunkna gestalt. Han tyckte, att han växt under det förtroende Vilde givit honom, att han blivit en man, som icke längre fick hängiva sig åt barnens tårar. Men om han var en man, så skulle han icke stå här overksam. Nej, vid Vildes sida skulle han stå och med honom segra eller falla.

Så fort hans fötter förmådde bära honom över berg och stenar, sprang han den väg, Vilde hade tagit, men han fann snart att viljan ingenting förmådde, då den hade så svaga lemmar att råda över. Det var fåfäng möda att söka hinna upp den snabba fålen, och på nytt ville de där av Rolf så föraktade "barnatårarna" tränga fram i hans ögon.

Emellertid red Alban framåt med en otrolig hastighet på den ojämna mark, han hade att passera, och innan solen hann bärga sig bakom kullarna i väster, hade han uppnått det område, som närmast gränsade intill hans hem.

Det var samma afton, som Olle Tvärvigg i spetsen för de banditer, som blivit sin anförare trogna, beslutat att offra liv och blod för den man, de lovat lydnad.

De tio banditerna hade redan länge varit var och en på sin post, då plötsligt den bestämda signalen, en ugglas skri, lät höra sig helt nära Vildes hydda.

Vid denna signal reste sig alla de mörka skepnaderna, som legat nedhukade bakom stenar och klippor uppe i bergen, och närmade sig med smygande steg den plats, varifrån uggleskriet lät höra sig.

Det var Olle Tvärvigg, vilken uppehållit sig helt nära Vildes hydda, som uppgivit skriet, och då alla banditerna hunnit fram till den plats, där han legat gömd, reste han sig upp, beväpnad med sin blanka, breda dolk.

Vid skogsbrynet, invid den lilla avröjda planen framför stugan, hade Olle varsebliivit bonden Per Åkeson, och bakom honom dökо flera huvuden försiktigt upp.

Det dröjde en stund, innan de vågade sig fram på gårdsplanen, men då allt förblev lugnt, började efter hand allt flera visa sig vid skogsbrynet, och Olle hade redan räknat till aderton unga och kraftfulla karlar.

— Det kommer att gå hett till i denna strid, sade han sakta och vände sig till banditerna.

Men ingen tvekan förmärktes i dessa grova drag, och Olle smålog, då han såg deras beslutsamma miner.

— Vilde han vara stolt över att bland sitt folk räkna sådana män som I, sade han.

— Och vi över att äga en sådan anförare, var det svar han erhöll.

Olle nickade samtyckande.

— Det första hugget gäller Per Åkeson, sade han.

— Ah, bonden skall nog veta att hålla sig bakom. Pass på, om han ej vädrar upp Vildes penningar, medan vi slåss, yttrade en av banditerna.

— Då får han allt hava gott väderkorn, sade Olle betydelsefullt, under det han prövade eggen av sin dolk.

— Så snart de göra min av att bryta upp dörren, störta vi alla på en gång fram och hugga in på dem, innan de hinna tänka på försvar, fortfor han. — De hava visat sig bra huvudlösa, då de så där närma sig vargens bro, utan att undersöka trakten närmast omkring.

I spetsen för sin trupp gick länsmannen över gårdsplanen direkt fram till stugan och slog några kraftiga slag på dörren; men då denna icke öppnades inifrån och allt förblev tyst, tycktes länsmannen en stund rådgöra med sitt folk om vad som borde företagas.

Vilket beslut, som under rådplägningen fattades, blev snart för banditerna tydligt, då de sågo en av rättsbetjäningen framtaga verktyg och bereda sig att uppbryta dörren till stugan.

Det hade varit Olles mening att dröja med anfallet till dess att detta arbete var avslutat och männen begivit sig in i hyddan, men då han hörde braket, som förorsakade då dörren sprängdes till den boning, vilken tillhörde hans älskade herre och anförare, kunde han ej betvinga det raseri, som fyllde hans själ. Han gav banditerna ett tecken, och tysta som vålnader skredo dessa utför berget ned mot stugan ,bakom vars vägg de sökte skydd för att icke bliva upptäckta.

I spetsen för de nio banditerna gick Olle Tvärvigg. I hans hand blixtrade den bredbladiga dolken. Hans ögon brunno av en vild stridslust och ett enda ögonblick mönstrade han sin lilla trupp. Därpå upphävde han den sedan lång tid tillbaka för banditerna så välkända lösen: "Den vissnade rosen", och alla tio störtade med höjda vapen, som en lavin, fram och högzo ursinnigt in på länsmannens folk.

Det uppstod nu en vild, ursinnig strid, och blodet flöt snart i stömmar, färgande den lilla friska gräsplanen röd.

Banditerna hade fått övertag. Det plötsliga anfallet hade helt och hållet bragt rättsbetjäningen ur all besinning och i första häpenheten kommo de sig icke ens före att begagna sina vapen, av vilka de för övrigt icke tycktes kunna betjäna sig, hoptryckta som de voro mot stuguväggen och klipputsprånget.

De tio banditerna höggo in på sina fiender med vilddjurslikt raseri. Det var tydligt, att de icke ämnade giva någon pardon. Handbojorna och fängelseportarna, vilka de tyckte sig skönja bakom de män, vilka gått ut för att gripa dem, drev dem ända till ursinne och släckte varje gnista av mänsklig känsla inom deras bröst.

— Huggen in på de uslingarne! kommenderade länsmannen, vilken blivit längst tillbakaträngd och av sitt folk skyddad för banditernas mördande hugg, och han drog sitt vapen samt sökte uppmuntra de andra med sitt föredöme. — De skola döda oss till sista man, om vi inte försvara oss, ropade han och sökte tränga sig fram mellan dem, som framför honom bildade en levande mur.

Och hans rop tycktes uppliva rättsbetjäningens sjunkande mod, och inom ett ögonblick hade var och en av dem dragit sitt vapen. Många hare dock redan fallit för banditernas breda dolkar och utgången av striden syntes länsmannen mer än tvivelaktig. Han hade icke heller någon terräng och var ej i stånd att ordna sitt folk, vilka dock slogos med tapperhet för sina liv, vilka de inom sig beslutat att sälja så dyrt som möjligt, eftersom det icke gavs någon utsikt till reträtt.

Men under det striden utanför Vildes hydda pågick som allra hetast, närmade sig den unge rövareanföraren i galopp skådeplatsen för den ursinniga striden, vilken för hans skull utkämpades i den djupa urskogen, där han uppslagit sina bopålar och där han en gång hoppades att för sig finna en säker fristad.

Redan hade många av de stridande fallit till marken för att aldrig mera resa sig upp igen. Banditerna hade rett sig väl, ehuru även de fått mottaga blodiga märken, me nderas fruktansvärda dolkar hade dock åstadkommit den största förödelsen, och det var fråga underkastad om icke alla de aderton raske män, över vilka länsmannen förfogade, hade fallit offer för deras vilda mordlystnad, om icke anföraren under den hetaste striden hade uppträtt på valplatsen.

Som en virvelvind kom den svarte fålen sättande över varje hinder in på gårdsplanen, och eldgnistor sprakade kring hans hovar, då han slog dem emot stenarne på den smala stigen, som förde genom skogen.

Med ett enda ledigt språng stod Alban Vilde mitt ibland sitt stridande folk och hans väldiga stämma genljöd mellan bergen, då han ropade till dem:

— Håll upp, gott folk, med edert omänskliga slaktande! Med mitt eget liv ville jag köpa dessas, som ligga blödande vid edra fötter.

Som genom ett trollslag upphörde striden,och allt blev tyst i den dystra skogen. Slagna av häpnad stodo de båda stridande parterna mitt emot varandra med sänkta vapen och mitt emellan dem stod Alban Vilde, djupt bedrövad, blickande på de fallne vars bleka, blodiga ansikten allt för tydligt utvisade, att de för alltid slutat sin strid, vilken de aldrig mera skulle komma att upptaga i denna världen.

Men plötsligt stördes den häpna tystnaden av en gäll röst, och fram om stuguknuten visade sig bonden Per Åkeson, som där stått gömd i avvaktan på stridens utgång.

— Tag fast honom, denne man är den beryktade rövareanföraren i Holaveden, sade han och höjde sin hand, visande på Alban Vilde.

Ett enda gemensamt rop av det vildaste raseri gick liksom från en mun över alla banditernas läppar, och innan Alban hann att förhindra det, hade de störtat sig framåt för att gripa den lömske bonden, vilken förgäves sökte skydda sig för banditerna bakom länsmannen och dennes följeslagare.

Men under den villervalla, som härigenom uppstod, hade länsmannen haft rådighet att samla sin trupp, som nu betydligt sammansmält och anseende det som sin enda räddning, anföll han i sin ordning banditerna, vilka nu voro något skingrade.

Med en anförares vana blick insåg Alban genast sin egen och banditernas fara; han ville varna sitt folk, men han fann sig avstängd från dem och för intet i världen ville han med sin dolk öppna sig en blodig väg; han hade skuld nog förut över sitt huvud och ville ej belästa sitt samvete med flera brott.

— Honom skolen I först fälla, hördes på nytt Per Åkesons stämma och vid sidan av länsmannen dök hans huvud upp, men han hann knappast att utsäga orden förrän han kände sig gripen bakifrån och innan han visste ordet av befann han sig mitt ibland de stridande banditerna.

— Förrädare, mottag lönen, väste Olle Tvärvigg i hans öra.

Bonden slöt ögonen och bleknade. I Olles hand hade han sett den breda, blixtrande dolken, vilken denne lyft över hans huvud. Per Åkeson trodde förvisso att hans sista timma nu var slagen, men det dödande hugget avvändes helt plötsligt av mor Annika, som blixtsnabbt störtat fram från busksnäret, där hon gömt sig för att bevittna utgången av striden.

— Nåd för honom! ropade hon och hängde sig fast vid den arm Olle lyft upp för att giva bonden dödsstygnet, i himlens namn, nåd för honom!

Och hennes bedjande blickar sökte Olle Tvärviggs med ett så förtvivlat uttryck, att denne trots den skola av brott i vilken han fostrats, kände sig rörd till medlidande.

— Tag den uslingen, sade han och slängde bonden ifrån sig med så kraftig arm att denne bedövad föll ned vid sin hustrus fötter.

— Din stackare, hånade Olle, men han blev plötsligt allvarsam då han såg kvinnans sorg.

— Hon är för god åt dig, sade han; glöm nu inte att hon fällt förbönen och att det blott är för hennes skull, som ditt liv blev skonat.

Slagen lik en hund, som mottagit en väl förtjänad aga, reste mannen sig upp och gråtande drog kvinnan honom med sig från stridsplatsen.

Emellertid hade bondens maning icke blivit obeaktad av länsmannen, hvilken väl fattade betydelsen av rövareanförarens fall och han anföll denne med en kraft, som tvingade Alban Vilde att till självförsvar draga sitt vapen.

(Forts.)

Författaren Bo Bergman har invalts i Svenska Akademien att fylla professor Noreen splats.

Tag Norwegian America Line
Och fira Julen i ditt Fädernesland

JUL I GAMLA LANDET! Huru härligt klinga ej dessa ord för varje Nordens son och dotter. Vi minnas då Nordens vita vinter med dess djupa snö, de små röda stugorna, som avteckna sig så vackert emot de väldiga fjällen. Och i dessa stugor leva ännu mor och far och syskon.

Edert adoptivland Canada har i år givit sina söner och döttrar en ganska god och riklig skörd. Därför är det just nu rätta tiden att företaga den så länge uppskjutna trippen till det gamla landet i nord.

ADOLF BACKMAN.

Norska Amerika Linjen
erbjuder i år liksom tillförne en
Speciell Julexkursion
denna gång
Under ledning av den kände Skandinaviske redaktören
ADOLF BACKMAN
VI VILJA SÄRSKILT påpeka de turer, som skola företagas av
Den moderna och bekväma ångaren
STAVANGERFJORD
som avgår fr. New York den 14 november.
och den lika så fina ångaren
BERGENSFJORD
som lämnar New York den 8 december

Som sagt — Norska Amerika Linjens speciella jultripp med ångaren BERGENSFJORD äger rum den 8 December med avgång från New York samt under personlig ledning av Redaktör Adolf Backman.

PASSAGERARE måste anlända i så god tid till Winnipeg, att de här kunna tillbringa en dag för att få biljett och övriga papper klarerade.

Sedan tager det 2 dygn och 6 timmar å järnvägen från Winnipeg till New York (under det att resan från Winnipeg till Halifax tager 3 dagar).

För vistelsen i New York måste ytterligare en dag beräknas, vadan det är klokast för alla att allt som allt beräkna att vara här i Winnipeg cirka 5 dagar före respektive ångares avgång.

BERGENSFJORD är numer endast en så kallad One Cabin Class Steamer, vilket betyder att passagerare å andra klass ha samma rättigheter som första klassens passagerare samt med tillgång till första klassens salonger etc.

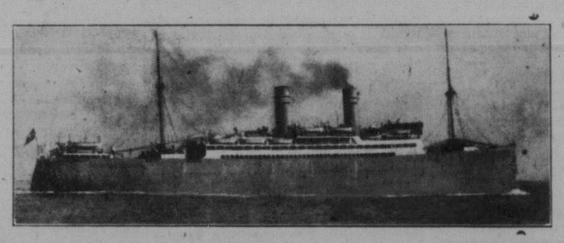

UTOMORDENTLIGA ANSTALTER ha vidtagits för att denna julexkursion skall bliva en verklig lustresa. Ressällskap, musik och mat med särskilda nordiska julrätter äro alla —skandinaviska. En äkta nordisk julstämning kommer att råda hela vägen över.

SPECIELLA UPPLYSNINGAR. — Canadensiska medborgare, som äro födda i gamla landet, behöva ej pass. Medborgarepapper jämte Norska Amerika linjens intyg gälla för tre månaders vistelse i gamla landet och återresan hit.

Svenska, norska och danska undersåtar i besittning av dokument styrkande deras nordiska nationalitet få landstiga utan pass.

För återkomsten behövas inga speciella passport för landstigandet i Canada av skandinaver, om de för övrigt uppfylla de förpliktelser, som ställas på dem av immigrationslagen.

över 200 biljetter äro allaredan sålda till denna exkursion. Reservera hyttplats i tid genom att insända och deponera $20.00 för varje biljett, som krediteras och frånbrages beloppet när biljetten betalas. Pängar för biljett sändas i "Bankdraft" eller "Postmoney Orders" betalbara till oss i Winnipeg. Biljetter utställas till och från alla järnvägsstationer i Canada.

Priset för en tur och returoceanbiljett från New York till Norge, Sverige och Danmark samt återresa till Halifax tredje kl. är..... $178

Glöm ej att ni sparar ungefär $44.00 genom att köpa tur- och retur istället för 2 enkla biljetter, om ni tänker att resa fram och tillbaka.

Till Finland är priset $186 plus $5 i krigsskatt tur och retur.

Priset för s. k. cabin klass är $152.50 enkel tur. Vare sig det gäller cabin eller tredje klass måste ju priset för järnvägsbiljett plus krigsskatt tilläggas.

Detaljerade upplysningar av alla slag kunna, som förut påpekats, erhållas av

Dahl Steamship Agency,
Generalagent för Norska Amerika Linjen,
325 Logan Ave., Winnipeg, Manitoba.